

Sygn. akt II Ca 372/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Paweł Hochman (spr.)
Sędziowie:	SSO Grzegorz Ślęzak SSO Dorota Krawczyk
Protokolant:	stażysta Dorota Książczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 września 2014 roku

sprawy z wniosku Domu Pomocy Społecznej w R.

o stwierdzenie likwidacji depozytu

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę Dom Pomocy Społecznej w R. od postanowienia Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 7 marca 2014 roku, sygn. akt I Ns 1275/13

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu w Radomsku do ponownego rozpoznania pozostawiając temu Sądowi

rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ca 372/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 7 marca 2014 roku Sąd Rejonowy w Radomsku po rozpoznaniu sprawy z wniosku Domu Pomocy Społecznej w R. o stwierdzenie likwidacji depozytu postanowił oddalić wniosek oraz nie obciążył wnioskodawcy Domu Pomocy Społecznej w R. kosztami sądowymi, w pozostałym zaś zakresie ustalił, iż uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

W dniu 11 grudnia 2013 roku wnioskodawca Dom Pomocy Społecznej w R. wniósł o stwierdzenie likwidacji niepodjętego depozytu pozostawionego przez mieszkankę Domu Pomocy Społecznej w R. J. K., zmarłą 20 października 2007 roku. Wniesiono także o zwolnienie od opłaty sądowej od wniosku.

Na uzasadnienie żądania wnioskodawca podał, iż depozyt po zmarłej J. K. stanowią środki pieniężne w kwocie 235,29 złotych. Z uwagi na fakt, że wnioskodawca nie posiada wiedzy o osobach uprawnionych do odbioru depozytu dokonano

wezwania do odbioru depozytu poprzez jego wywieszenie na tablicy informacyjnej DPS w R. przez 3 lata. Jednocześnie pismem z dnia 16 lipca 2009 roku o nieodebranych depozycie została poinformowana krewna zmarłej M. C..

W odpowiedzi na zarządzenie z dnia 14 stycznia 2014 roku wnioskodawca podał także, że kwota o likwidację której wnosi, nie była złożona do depozytu sądowego.

Przepis art. 693¹⁹ § 1 k.p.c. precyzuje dodatkowe wymogi formalne, jakie musi spełniać wniosek wszczynający postępowanie o likwidację niepodjętego depozytu. Oprócz wymogów przewidzianych art. 511 k.p.c. wnioskodawca powinien wskazać okoliczności, w których nastąpiło złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu.

Wnioskodawca jest obowiązany przedstawić we wniosku dowody potwierdzające dokonanie czynności mających na celu wyjaśnienie, kim jest osoba uprawniona do odbioru depozytu lub jakie jest jej miejsce zamieszkania lub siedziba. Czynności te polegają na wystąpieniu przechowującego depozyt do organu prowadzącego właściwą ewidencję, rejestr lub zbiór danych o udzielenie informacji, umożliwiających ustalenie miejsca zamieszkania lub siedziby uprawnionego (art. 693¹⁹ § 2 k.p.c.) Natomiast w przypadku braku możliwości doręczenia wezwania do odbioru depozytu lub nieustalenia uprawnionego, przechowujący depozyt jest obowiązany dokonać wezwania poprzez jego wywieszenie na tablicy informacyjnej w swojej siedzibie na okres 6 miesięcy. Jeżeli szacunkowa wartość depozytu przekracza kwotę 5000 zł, przechowujący depozyt zamieszcza również ogłoszenie w dzienniku poczytnym w danej miejscowości lub w Biuletynie Informacji Publicznej (art. 6 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o likwidacji niepodjętych depozytów; Dz.U. Nr 208, poz. 1537).

Kognicja sądu w postępowaniu likwidacyjnym ogranicza się jedynie do zbadania, czy poprawnie dokonano wezwania osoby uprawnionej do odbioru depozytu i czy bezskutecznie upłynął już 3-letni termin do odbioru depozytu wskazany w art. 4 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o likwidacji niepodjętych depozytów.

Sąd Rejonowy wskazał, że z informacji podanych przez wnioskodawcę oraz wskazanych przepisów jednoznacznie wynika, że wnioskodawca nie podjął żadnych starań, aby ustalić kto jest spadkobiercą zmarłej, czy też kto i w jaki sposób jest z nią spokrewniony. Pomimo stosownego wezwania ze strony Sądu wnioskodawca nie wykazał w żaden sposób, że wystąpił kiedykolwiek do organu prowadzącego właściwą ewidencję, rejestr lub zbiór danych o udzielenie informacji, umożliwiających ustalenie miejsca zamieszkania lub siedziby uprawnionego do odbioru depozytu. Warunku tego nie spełnia lakoniczne stwierdzenie, że o złożeniu do depozytu sądowego została powiadomiona krewna zmarłej (bez określenia stopnia jej pokrewieństwa). Niespełnienie tego wymogu uniemożliwiło pozytywne rozpatrzenie wniosku.

Powyzsze postanowienie zaskarżył Dom Pomocy Społecznej w R., błędnie nazywając wywiedziony środek odwoławczy zażaleniem.

W uzasadnieniu skarżący podnosił, iż jest placówką powiatową i przyjmuje mieszkańców na podstawie decyzji kierującej wydanej przez ośrodek pomocy społecznej w miejscu zamieszkania osoby i poprzedzonej przeprowadzeniem szczegółowego wywiadu środowiskowego przez pracownika socjalnego ośrodka. Z informacji zgromadzonych przez Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w R. i przekazanych do placówki skarżącego oraz sporządzanych okresowo wywiadów aktualizacyjnych przez pracownika socjalnego Domu Pomocy Społecznej w R. wynika, że Pani J. K. była panną, bezdzietną i jedyną krewną sprawującą nad nią opiekę była siostrzenica M. C.. Była ona również kuratorem zmarłej J. K. (postanowienie z dnia 11 grudnia 2006 r., sygn. akt III RNs. 324/06).

W związku z powyższymi wezwaniem do odbioru depozytu dokonano poprzez jego wywieszenie na tablicy informacyjnej Domu Pomocy Społecznej w R. przez okres 3 lat i jednocześnie pismem z dnia 16 lipca 2009 roku (data doręczenia: 23.07.2009 r.) o nieodebranych depozycie została poinformowana krewna J. K. M. C., która na podstawie informacji posiadanych przez Dom Pomocy Społecznej w R. mogła być osobą uprawnioną do odbioru depozytu po zmarłej J. K..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Niezależnie od argumentów podniesionych w wywiedzionym środku odwoławczym zaskarżone postanowienie podlegało uchyleniu, a sprawa przekazaniu Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd I instancji nie dopełnił obowiązku wynikającego z treści art. 510 § 2 k.p.c., a mianowicie nie ustalił prawidłowego kręgu uczestników postępowania.

Z treści wniesionej apelacji wynika, że uczestnikiem postępowania w niniejszej sprawie powinna być m.in. M. C., będąca siostrzenicą zmarłej J. K.. Wobec faktu, że J. K. w chwili śmierci była bezdzietną panną, M. C. może należeć do kręgu osób dziedziczących po zmarłej.

Ponadto, stosownie do art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o likwidacji niepodjętych depozytów (Dz.U.2006.208.1537 ze zm.) z chwilą likwidacji niepodjętego depozytu na Skarb Państwa przechodzą wszelkie korzyści i ciężary, jakie przyniósł od dnia, w którym znalazł się w dyspozycji przechowującego depozyt. Depozyt, który przeszedł na własność Skarbu Państwa, przechowujący depozyt przekazuje naczelnikowi właściwego urzędu skarbowego (art. 10 ustawy). Dlatego też uczestnikiem postępowania likwidacyjnego powinien być również Skarb Państwa reprezentowany przez naczelnika właściwego urzędu skarbowego - na rzecz którego przechodzą prawa do depozytu (Henryk Dolecki (red.), Tadeusz Wiśniewski (red.). Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do art. 693¹⁹. Tom III. Wydawnictwo: Wolters Kluwer).

Z powyższych względów koniecznym było uchylenie zaskarżonego postępowania celem podjęcia przez Sąd Rejonowy czynności zmierzających do ustalenia prawidłowego kręgu uczestników, a dopiero później merytorycznego rozstrzygnięcia wniosku.

Na marginesie wskazać należy, iż powołane przez Sąd I instancji okoliczności świadczące o braku zaangażowania w ustalenie osób dziedziczących po zmarłej oraz braku wykazania, że wnioskodawca wystąpił do organów ewidencyjnych czy rejestrowych celem ustalenia miejsca zamieszkania lub siedziby uprawnionego do odbioru depozytu nie mogą w ocenie Sądu Okręgowego decydować o merytorycznym rozstrzygnięciu przedmiotu postępowania. Treść art. 693¹⁹ § 1 pkt 3 i § 2 k.p.c. wskazuje, że realizacja nałożonych w tym przepisie obowiązków stanowi warunek formalny wniosku o stwierdzenie likwidacji niepodjętego depozytu. Ich brak nie powinien zatem prowadzić do oddalenia wniosku, lecz do zwrotu wniosku poprzedzonego próbą konwalidacji pisma w drodze wezwania do uzupełnienia jego braków formalnych (art. 130 § 1, § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.); zob. także Henryk Dolecki (red.), Tadeusz Wiśniewski (red.). Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do art. 693¹⁹. Tom III. Wydawnictwo: Wolters Kluwer).

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 386 § 2 k.p.c. orzekł o uchyleniu zaskarżonego postanowienia.

W realiach przedmiotowej sprawy nie zachodziła potrzeba zniesienia postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością. Oddalenie wniosku orzeczone zaskarżonym postanowieniem nastąpiło w istocie jak wskazano powyżej z względów formalnych i nie zostało poprzedzone badaniem jego zasadności.

Rolą Sądu, przy ponownym rozpoznaniu wniosku będzie prawidłowe ustalenie kręgu uczestników postępowania i ich wezwanie do udziału w sprawie. Rozstrzygnięcie wniosku będzie w konsekwencji uzależnione od stanowiska ewentualnych spadkobierców zmarłej J. K..